

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SESVETAMA
Industrijska cesta 15, Sesvete

Poslovni broj: Pn-75/2023-66

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sesvetama po sucu tog suda Ivi Raos, u pravnoj stvari tužitelja Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, A. Mihanovića 3, Zagreb, OIB: 84397956623, protiv tuženika KONZUM plus d.o.o., Zagreb, Ulica Marijana Čavića 1/a, OIB: 62226620908 (ranije MERCATOR – H d.o.o., Ljudevita Posavskog 5, Zagreb, OIB: 10045107278), zastupanog po punomoćniku Tomislavu Kosu odvjetniku iz Odvjetničkog društva Kos & partneri j.t.d. u Zagrebu, radi naknade štete, nakon provedene glavne i javne rasprave zaključene 13. svibnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja te punomoćnika tuženika, 18. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

Nalaže se tuženiku KONZUM plus d.o.o., Ulica Marijana Čavića 1 /a, Zagreb, OIB: 62226620908, platiti tužitelju Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, Mihanovićeve 3, Zagreb, OIB: 84397956623 iznos od 8.665,92 eur sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 02.05.2022. do 31.12.2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio ovom sudu tužbu u kojoj navodi kako je osiguranik HZMO-a Suzana Novak pretrpila je ozljedu na radu dana 27.12.2010. kao radnik tuženika kada se na radnom mjestu u obavljanju svojih redovnih radnih zadataka prilikom izlaska iz skladišta, unutar prostora tuženika okliznula na ledu i ozlijedila. Prostor ispred skladišta bio je zaleđen a led prekriven snijegom (neočišćen). Tuženik nije osigurao adekvatne uvjete rada odnosno krug skladišta nije bio očišćen od snijega i leda. Odgovornost tuženika pravomoćno je utvrđena u postupku vođenim pred Općinskim radnim sudom u Zagrebu, broj Pr-2895/2015. Zbog posljedica predmetnog štetnog događaja tužitelj je rješenjem broj: 864559 od 24.11.2017.

priznao osiguraniku invalidsku mirovinu zbog djelomičnog gubitka radne sposobnosti koja je nastupila kao posljedica predmetnog štetnog događaja u omjeru od 50 %. Isplatom invalidske mirovine tužitelj trpi štetu. U razdoblju od 19.10.2017. do 31.12.2021. isplaćena je invalidska mirovina u iznosu od 130.586,82 kn. Budući je kao uzrok djelomičnog gubitka radne sposobnosti predmetna ozljeda na radu sudjelovala sa 50 %, tužitelj predmetnom tužbom potražuje 65.293,41 kn koji iznos predstavlja štetu za tužitelja (50 % isplaćene mirovine sa osnove ozljede na radu). Tuženik je odštetnim zahtjevom od 28.03.2022. pozvan da podmiri u mirnom postupku štetu nastalu za razdoblje od 19.10.2017. do 31.12.2021. u ukupnom iznosu od 65.293,41 kn. Tuženik nije postupio po odštetnom zahtjevu. Tuženik odgovara tužitelju za štetu nastalu isplatom invalidske mirovine temeljem članka 161., a u vezi sa člankom 162. Zakona o mirovinskom osiguranju.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Tužitelj ovime osporava odgovornost za nastanak predmetnog štetnog događaja, ali i uzročno-posljedičnu vezu između nastanka predmetnog štetnog događaja i osnova za priznavanje invalidske mirovine Suzani Novak. Nije sporno da je Suzana Novak bila zaposlenica tuženika. Naime, pred Općinskim radnim sudom u Zagrebu pod posl. brojem Pr-2895/15 vođen je parnični postupak po tužbi Suzane Novak protiv ovdje tuženika, radi naknade štete. Nije sporno da je pravomoćnom presudom Općinskog radnog suda u Zagrebu, posl. broj Pr-2895/15, od 29. studenog 2017., naloženo tuženiku naknaditi štetu tužiteljici Suzani Novak. Međutim, nije točno da je odgovornost tuženika za nastanak predmetnog štetnog događaja pravomoćno utvrđena. Pravomoćnost presude odnosi se samo na izreku iste, a ne na obrazloženje suda, pa stoga činjenica da je jedan prvostupanjski sud prethodno pitanje odgovornosti tuženika za nastanak predmetnog štetnog događaja riješio na jedan način ne povlači za sobom automatsko pravomoćno rješenje tog pitanja za drugi sud u drugoj parnici, u kojoj bi se to pitanje kao prethodno također postavilo. Ovo je izričito propisano odredbom čl. 12. st. 2. Zakona o parničnom postupku koji određuje da odluka suda o prethodnom pitanju ima pravni učinak samo u parnici u kojoj je to pitanje riješeno. Osim toga, u pravomoćno okončanom parničnom postupku pod brojem Pr-2895/15 koji je vođen pred Općinskim radnim sudom u Zagrebu primjenjujuće su bile odredbe čl. 25. Zakona o zaštiti na radu (ranije čl. 15. navedenog zakona) koje predviđaju objektivnu odgovornost poslodavca za štetu koja nastane radniku na radu ili je u vezi s radom. Međutim, u odnosu na konkretnu naknadu navodne štete koju ovdje tuženik potražuje po osnovu regresne odgovornosti u primjenu dolaze, kao *lex specialis*, odredbe čl. 161. i čl. 162. Zakona o mirovinskom osiguranju, a na koje se odredbe i sam tužitelj poziva. Odredbe ovog specijalnog zakona ne predviđaju objektivnu odgovornost poslodavca. Naime, tuženik je u trenutku nastanka ozljede radnice Suzane Novak, sukladno svojoj obvezi kao poslodavac, bez odgađanja uredno izvijestio nadležnu službu inspektorata rada, koja služba nije utvrdila nikakve nepravilnosti u postupanju poslodavca. Tuženik je poduzeo sve mjere zaštite rada u konkretnom slučaju, no postupanje radnice Novak date zgode nije mogao niti predvidjeti niti spriječiti. U samoj prijavi ozljede na radu viša sila je označena kao uzrok ozljeđivanja radnice. Čak štoviše, iz obrazloženja presude Općinskog radnog suda u Zagrebu, posl. broj Pr-2895/15, od 29. studenog 2017. nedvojbeno je utvrđeno da je radnica Novak na sebi imala zimsku radnu obuću zaduženu od strane tuženika, odnosno gležnjače s gumenom oblogom, te da su za čišćenje snijega bili zaduženi radnici tuženika koji su isto činili sa malim ralicama i lopatama. Dakle, iz svega gore navedenog jasno proizlazi da tuženik nije odgovoran za nastanak predmetnog štetnog događaja, ali niti za potencijalnu štetu koja je tužitelju nastala navodnom isplatom invalidske mirovine osiguranici Suzani Novak. Nadalje, osim što osporava odgovornost za nastanak predmetnog štetnog događaja te svoju odgovornost prema samom tužitelju u odnosu na traženu regresnu isplatu

štete, tuženik ujedno osporava i činjenicu da bi upravo nastanak tog događaja predstavljao osnovani razlog za priznavanje prava na invalidsku mirovinu osiguranici Suzani Novak. Naime, predmetni štetni događaj (ozljeđivanje osiguranice Suzane Novak) zbilo se 27. prosinca 2010. Tužitelj je prava iz mirovinskog osiguranja priznao radnici Suzani Novak tek po proteku 7 godina. U razdoblju od 2010. do 2017. tužitelj je veliki broj puta sam provodio vještačenja radi utvrđivanja osnova za priznavanje prava iz mirovinskog osiguranja temeljem predmetnog štetnog događaja, te je čak 6 puta utvrdio da ne postoji osnov za priznavanje tog prava osiguranici Novak. Tako je tužitelj najprije 12. srpnja 2012. donio rješenje Klasa: UP/I 141-02/12-01/03352131793, Ur.broj. 341-25-05-03-12-77159 kojim je određeno da se osiguranici Suzani Novak ne priznaje pravo iz mirovinskog osiguranja na temelju invalidnosti. Temelj za ovu odluku bio je Nalaz i mišljenje vještaka o invalidnosti od 11. srpnja 2012. kojim je utvrđeno da kod osiguranika nisu nastale trajne promjene u zdravstvenom stanju koje uzrokuju invalidnost. Nadalje, 12. veljače 2013. tužitelj je donio rješenje, Klasa: UP/I 141-02/13-01/03352131793, Urbroj: 341-25-05/3-13-5507, kojim je određeno da se osiguranici ne priznaje pravo iz mirovinskog osiguranja na temelju invalidnosti. Temelj za ovu odluku jest Nalaz i mišljenje vještaka o invalidnosti od 11. veljače 2013. kojim je ponovno utvrđeno da kod osiguranika nisu nastale trajne promjene u zdravstvenom stanju koje uzrokuju invalidnost. Tuženik je u posjedu i daljnje dokumentacije kojom je utvrđeno da niti nakon gore navedenog rješenja tužitelja iz veljače 2013. nije utvrđeno postojanje objektivnih okolnosti koje bi opravdale priznavanje prava na mirovinu temeljem invalidnosti s osnove predmetnog štetnog događaja odnosno ozljeđivanja radnice tuženika Suzane Novak, a koje ovim putem dostavlja. Tuženik ovim putem i ističe da nije bilo osnova za priznavanje prava iz mirovinskog osiguranja radnici Suzani Novak s osnove ozljede na radu, obzirom da je njezino liječenje s tog osnova bilo završeno. S tim u svezi se ukazuje na nalaze i mišljenja stalnih sudskih vještaka medicine rada izrađenih za potrebe sudskog postupka koji se povodom predmetnog štetnog događaja (ozljeđivanja Suzane Novak) vodio pred Općinskim radnim sudom u Zagrebu, pod posl. brojem Pr-78/2016. Tako se najprije ukazuje na Nalaz i mišljenje vještakinje dr. Astrid Bokulić, od 25. veljače 2019. godine, koja je napravila uvid u cjelovitu medicinsku dokumentaciju osiguranice Suzane Novak i pritom navela: „Tužiteljica je zbog ozljede zadobivene u predmetnom štetnom događaju bila na opravdanom bolovanju od 27.10.2010. g. – 10.6.2013. godine. Bolovanje od 11.6.2013. g. – 11.11.2016. nije bilo pravdano u vezi sa ozljeđivanjem u predmetnom štetnom događaju, nego je opravdano liječenjem zbog teških degenerativnih promjena u lokomotornom sustavu i psihičkih tegoba.“ Nadalje, vještakinja mr. sc. Tanja Lelas, dr. med, koja je osim uvida u medicinsku dokumentaciju izvršila i pregled same osiguranice Novak, u svojem je Nalazu i mišljenju od 22. veljače 2021. donosi identičan zaključak: „... mišljenja sam da je bolovanje od 27. prosinca 2010. do 31.08.2011 te od 5.12.2011. do 10.06.2013. opravdano zbog predmetnog štetnog događaja. Bolovanje od 11.06.2013. do 11.11.2016. nije opravdano zbog predmetnog štetnog događaja jer se tužiteljica gotovo godinu dana ne liječi zbog zdravstvenih problema vezanih uz lijevi gležanj nego se nakon godinu dana zapravo počinje liječiti zbog degenerativnih promjena na mišićnokoštanom sustavu te psihičkih tegoba.“ Iz navedenog slijedi da za osiguranicu Novak nisu zaostale bilo kakve trajne posljedice s osnova predmetnog ozljeđivanja od 27. prosinca 2010. zbog kojeg bi tužitelj imao osnov za priznavanje prava iz mirovinskog osiguranja 24. studenog 2017., a sve obzirom da se radnica nakon 10. lipnja 2013. više uopće nije liječila s osnova predmetnog štetnog događaja, dakle njezino liječenje s tog osnova je bilo okončano više od 4 godine prije priznavanja prava na invalidsku mirovinu. Uz sve navedeno, tužitelj nije dokazao da bi mu ikakva šteta nastala budući da nije dokazao da je utuženi iznos uopće uplatio na račun osiguranika na ime invalidske

mirovine. Dostava obračuna od strane tužitelja ne predstavlja adekvatan dokaz o izvršenoj transakciji. Ujedno tuženik ističe prigovor zastare.

3. Tužitelj u tijeku postupka očitujući se na navode tuženika iz odgovora na tužbu navodi kako je suprotno navodima tuženika, do štetnog događaja došlo zbog nepoštivanja mjera zaštite na radu od strane poslodavca, ovdje tuženika. Suzana Novak, osiguranica tužitelja okliznula se na ledu i ozlijedila kao radnik tuženika na radnom mjestu u obavljanju svojih redovnih radnih zadataka prilikom izlaska iz skladišta. Prostor ispred skladišta bio je zaleđen a led prekriven snijegom (neočišćen). Tuženik nije osigurao adekvatne uvjete rada odnosno krug skladišta nije bio očišćen od snijega i leda. Da je prostor ispred skladišta bio neočišćen, odnosno prekriven ledom i snijegom a radi se o prostoru kojim se radnici moraju kretati prilikom obavljanja radnih zadataka potvrdili su i svjedoci u iskazima danima pred Općinskim radnim sudom, broj Pr-2895/15. Iz Prijave o ozljedi na radu proizlazi da je osiguranica pretrpila ozljedu prilikom prijema robe ispred skladišta (toč. 34.). Kao izvor ozljede navodi se: Prostorije i površine za kretanje osoba na radu. Iz presude Općinskog radnog suda, broj Pr-2895/15 od 29.11.2017., a koji postupak je vođen zbog istog štetnog događaja vidljivo je da tuženik predmetni štetni događaj nije osporavao. Istom presudom je utvrđena i povreda mjera zaštite na radu: Sukladno odredbi čl. 44. Zakona o zaštiti na radu, poslodavac je dužan proces rada tako planirati, pripremiti i provoditi, da se osigura što djelotvornija zaštita zaposlenika, a što je u konkretnom slučaju od strane tuženika, izostalo, a sve s obzirom da predmetnog dana poslodavac nije osigurao redovito čišćenje snijega i leda svog poslovnog prostora, posebice imajući u vidu da se radilo o hladnim zimskim mjesecima, u kojim je zaleđivanje tla redovita i učestala pojava. Vezano uz osporavanje uzročno posljedične veze tužitelj je uz tužbu priložio nalaz i mišljenje o radnoj sposobnosti. Nalaz i mišljenje potvrđeno je od revizora. Dakle, tužitelj je dokazao postojanje uzročno posljedične veze dokazima priloženima uz tužbu i to pravomoćnim rješenjem broj: 864559 od 24.11.2017. kojim je Suzani Novak priznato pravo na invalidsku mirovinu, nalazom i mišljenjem vijeća vještaka od 30.10.2017. te mišljenjem revizora od 08.11.2017. Rješenje kojim je osiguranici tužitelja priznato pravo na invalidsku mirovinu na temelju nalaza i mišljenja vještaka od 30.10.2017. te mišljenja revizora od 08.11.2017. postalo je pravomoćno. Pravomoćni upravni akt djeluje erga omnes. Tužitelj osobito ističe stav Vrhovnoga suda, s obzirom na ustavnu ulogu Vrhovnoga suda tj. osiguravanje jedinstvene primjene prava, izražen u sljedećim odlukama: Revt 275/14-3 od 01.04.2015. „ U svezi vezanosti parničnog suda za konačnu i pravomoćnu odluku upravnog tijela ovaj sud je već ranije zauzeo pravno stajalište u nizu svojih odluka kao što su primjerice odluke broj Rev-x-449/2011-2 od 13.07.2011., Rev-x-294/10-2 od 14.07.2011., Revr-127/06-2 od 09.05.2006. U tim odlukama Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzeo je jasna stajališta da je parnični sud vezan odlukom upravnog tijela, pa tako i u pogledu utvrđenja prava na mirovinu i isplate mirovine i ne može u parničnom postupku preispitivati takvu odluku, niti može drugačije odlučiti o tom pravnom pitanju. Kod toga nije od značaja da li je stranka u parničnom postupku sudjelovala u upravnom postupku u kojem se odlučivalo o nekom pravu ili obvezi, obzirom da odluke upravnog tijela djeluju erga omnes „. Glede pitanja vezanosti parničnoga suda pravomoćnom odlukom upravnoga tijela od značaja su i odluke VSRH Revr-127/06-2 od 09.05.2006. i Rev 1259/2001 od 10.10.2001. Dalje, sukladno čl. 12. ZPP – a o pravu o kojem je pravomoćno odlučilo nadležno upravno tijelo, sud nije ovlašten odlučivati niti kao o prethodnom pitanju. U upravnom postupku pokrenutom prije ovog parničnog postupka utvrđeno je da je kod tužiteljeve osiguranice nastao djelomični gubitak radne sposobnosti te joj je priznato pravo na invalidsku mirovinu. S obzirom na to da je o tim (prethodnim) pitanjima upravno tijelo već donijelo odgovarajuća rješenja, sud je vezan tim rješenjima te u odnosu na ta pitanja ne može donijeti

drugačiju odluku od one donesene u upravnom postupku. Konačno, tužitelj podsjeća da je rješenjem HZMO od 24.11.2017. Suzani Novak priznato pravo na invalidsku mirovinu jer je kod imenovane nastao djelomični gubitak radne sposobnosti. Navedeno znači da je radna sposobnost trajno smanjena za više od polovice prema tjelesno i psihički zdravom osiguraniku iste ili slične naobrazbe i sposobnosti. Dakle, vještak je prilikom ocjene sposobnosti za rad morao uzeti u obzir poslove koji odgovaraju psihičkim i tjelesnim sposobnostima konkretne osiguranice, a smatraju se odgovarajućim dosadašnjim poslovima koje je osiguranica tužitelja obavljala (poslovi njenog zanimanja). Glede nalaza i mišljenja iz upravnoga postupka koje tuženik prilaže kao dokaz svojih navoda kojima osporava uzročnu vezu, tužitelj ističe kako se u istim nalazima obrazlaže da je osiguranica tužitelja bila i dalje na liječenju od posljedica predmetnog štetnog događaja. Kako liječenje u vrijeme podnošenja zahtjeva za invalidsku mirovinu nije bilo završeno, imenovanoj nije priznato pravo na invalidsku mirovinu. U onom trenutku kad su vještaci utvrdili trajno stanje, bez mogućnosti izlječenja, odnosno po stjecanju uvjeta za invalidsku mirovinu, ista je priznata rješenjem. Pogrešni su zaključci tuženika da za osiguranicu Novak nisu zaostale trajne posljedice, pri čemu se tuženik poziva na određene dijelove nalaza i mišljenja sudskih vještaka, s obzirom da ti vještaci nisu niti ocjenjivali radnu sposobnost osiguranice tužitelja. Visinu naknade štete tužitelj je sačinio na temelju zakonskih ovlasti, o tome je izdao obračune koji se sukladno članku 159. Zakona o općem upravnom postupku (NN 47/09) smatraju javnim ispravama. Naime, tužitelj je temeljem članka 127. ZOMO pravna osoba s javnim ovlastima u rješavanju o pravima i obvezama iz mirovinskog osiguranja, stoga je ovlašten izdavati potvrde o onom što je u njegovoj nadležnosti. Iz dostavljenog obračuna proizlazi da je tužitelj osiguranici Suzani Novak isplatio invalidsku mirovinu u iznosu od 130.586,82 kn. Od toga tužitelj na ime naknade štete potražuje 65.293,41 kn (50 % sa osnova predmetne ozljede na radu). Budući je tužitelj kao javna ustanova u svrhu dokazivanja visine isplaćene mirovine izdao izračun koji predstavlja javnu ispravu koju Zavod izdaje u vršenju svojih ovlasti, tužitelj je dokazao visinu svoje tražbine. Takav stav zauzeo je i Vrhovni sud RH. Tužitelj dostavlja i ispis banke podataka doznačenih mirovinskih primanja. Prigovor zastare nije osnovan. Tužiteljevo potraživanje predstavlja regresni zahtjev tužitelja prema tuženiku kao odgovornoj osobi. Isplatom invalidske mirovine došlo je do subrogacije odnosno prijelaza prava s tužiteljevog osiguranika prema odgovornoj osobi na tužitelja. Stoga se primjenjuje opći zastarni rok iz čl. 225. Zakona o obveznim odnosima prema kojem tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare. I sam tuženik u odgovoru na tužbu, pod toč. 2. navodi da se radi o regresnom zahtjevu tužitelja. Nadalje, u čl. 34. Zakona o parničnom postupku propisano je da Općinski sudovi u parničnom postupku uvijek sude u prvom stupnju u sporovima radi naplate: - regresnih zahtjeva iz mirovinskog i invalidskog osiguranja. Slijedom iznesenog, tužitelj ostaje kod tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva te predlaže isti usvojiti.

4. Rješenjem ovoga suda posl. br. Pn-67/2022 od 11. travnja 2023. utvrđen je prekid postupka jer je tuženik MERCATOR H d.o.o. brisan iz sudskog registra te je rješenjem suda od 11. rujna 2023. postupak nastavljen u odnosu na KONZUM plus d.o.o. kojem društvu je društvo MERCATOR-H d.o.o. pripojeno temeljem Ugovora o pripajanju od 21.12.2022.

5. Tužitelj je sukladno navedenom u podnesku od 05.12.2023. uredio tužbu i tužbeni zahtjev tako da je kao tuženika naznačio društvo KONZUM plus d.o.o.

6. U dokaznom postupku izvršen je uvid u Prijavu o ozljedi na radu od 28. prosinca 2010. (list 5-8 spisa), Zapisnik o inspekcijskom nadzoru Inspektorata rada, Područni ured Zagreb, klasa: 115-04/10-01/247 (list 9-14 spisa), pravomoćno rješenje Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje broj: 864559 od 24.11.2017. (list 15-21 spisa), nalaz i mišljenje Zavoda za vještačenje, profesionalnu rehabilitaciju i

zapošljavanje osoba s invaliditetom o radnoj sposobnosti od 30.10.2017. (list 22-27 spisa), mišljenje vještaka – revizora, Samostalnog sektora za reviziju i nadzor vještačenja od 08.11.2017. (list 28-30 spisa), obračun isplata na teret HZMO-a za Novak Suzanu (list 31 spisa), odštetni zahtjev s povratnicom (list 32-34 spisa), Rješenje HZMO-a Klasa: UP/I 141-02/12-01/03352131793, Ur.broj. 341-25-05-03-12-77159 od 12. srpnja 2012. (list 57-58 spisa), nalaz i mišljenje vještaka o invalidnosti od 11. srpnja 2012 (list 59 spisa), rješenje tužitelja Klasa: UP/I 141-02/13-01/03352131793, Urbroj: 341-25-05/3-13-5507, od 12. veljače 2013. (list 61-62 spisa), nalaz i mišljenje vještaka o invalidnosti od 11. veljače 2013. (list 62 i 63 spisa), nalaz i mišljenje vještaka o invalidnosti, od 25. studenog 2013. (list 64 i 65 spisa), nalaz i mišljenje vještaka o invalidnosti, od 27. prosinca 2013. (list 67 i 68 spisa), Rješenje HZMO-a, od 17. siječnja 2014. (list 70 i 71 spisa), nalaz i mišljenje vještaka od tjelesnom oštećenju, od 12. studenog 2014. (list 72 spisa), Rješenje HZMO-a od 17. studenog 2014. (list 74 i 75 spisa), nalaz i mišljenje vještaka od 22. veljače 2016. (list 75 i 76 spisa), Rješenje HZMO-a od 2. siječnja 2017. (list 77 spisa), nalaz i mišljenje vještakinje dr. Astrid Bokulić, od 25. veljače 2019. (list 79-127 spisa), nalaz i mišljenje vještakinje mr. sc. Tanja Lelas, dr. med, od 22. veljače 2021. (list 129-167 spisa), ispis banke podataka doznačenih mirovinskih primanja (list 187-213 spisa), pročitana je preslika spisa Državnog Inspektorata Klasa: 115-04/10-01/247 (list 249-274 spisa), saslušani su svjedoci Mario Jug (list 280 spisa), osiguranica tužitelja Suzana Novak (list 279 spisa), pročitani su nalaz i mišljenje vještaka zaštite na radu dipl.ing. Sandre Vuksan (list 289-294 spisa), katalog radnih mjesta i Pravilnik o radu Mercator od svibnja 2010 (list 302-331 spisa), saslušana je vještakinja Sandra Vuksan (list 339 spisa), pročitani su nalaz i mišljenje vještaka medicine rada dr. med. Damira Vodopivca (list 364 spisa), dopunsko očitovanje (list 392 i 393, 400-401 spisa), vještak je saslušan na ročištu (list 410 spisa), pročitani su spis Općinskog radnog suda u Zagrebu br Pr-2895/15 i Pr-78/2016, spis HZMO-a br 864559.

7. Na ročištu održanom 11. travnja 2024. stranke su suglasno navele kako pristaju da se iskazi svjedoka Nade Lončar, Višnjice Markulin, Zvonka Vranića, Janka i Mate Vranića te Željka Hrvojića koji su iskazivali u predmetima Općinskog radnog suda u Zagrebu koriste kao dokaz u ovom postupku, a slijedom čega nije proveden dokaz njihovim saslušanjem.

8. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći prema brižljivoj i savjesnoj ocjeni svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno odredbi članka 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 114/22, 155/23 - u daljnjem tekstu ZPP-a) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

9. Predmet spora je tužbeni zahtjev tužitelja za regresnu naknadu štete koju trpi isplatom invalidske mirovine zbog djelomičnog gubitka radne sposobnosti osiguranici u razdoblju od 19.10.2017. do 31.12.2021. koja je nastupila kao posljedica predmetnog štetnog događaja u omjeru od 50 %. Budući je kao uzrok djelomičnog gubitka radne sposobnosti predmetna ozljeda na radu sudjelovala sa 50 %, tužitelj predmetnom tužbom potražuje 65.293,41 kn koji iznos predstavlja štetu za tužitelja (50 % isplaćene mirovine sa osnove ozljede na radu).

10. Između stranaka nije sporno da se osiguranica tužitelja 27. prosinca 2010. ozlijedila na radu, dok je za tuženika obavljala poslove radnog mjesta zamjenice voditelja skladišta. U ovome postupku sporna je osnovanost i visina potraživanja, odgovornost tuženika za nastanak predmetnog štetnog događaja te odgovornost prema samom tužitelju u odnosu na traženu regresnu isplatu štete budući da tuženik osporava da je do ozljeđivanja radnika tuženika došlo zbog propusta u poduzimanju mjera zaštite na radu kao i uzročno posljedična veza između nastanka štetnog

događaja i razloga za priznavanje prava na invalidsku mirovinu osiguranici Suzani Novak. Spornim proizlazi i osnovanost istaknutog prigovora zastare potraživanja.

11. Primarno se ističe kako je Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojoj odluci Rev-450/2021-2 od 22. veljače 2022. u istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi odgovorio na pitanja; je li parnični sud u smislu odredbe članka 12. ZPP-a vezan rješenjem upravnog tijela, konkretno rješenjem HZMO-a kojim je osiguraniku priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog profesionalne nesposobnosti za rad, je li parnični sud vezan rješenjem upravnog tijela odnosno HZMO-a kojim je osiguraniku priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog profesionalne nesposobnosti za rad neovisno o rezultatu cjelokupnog dokazivanja provedenog u parničnom postupku i je li sud u parničnom postupku koji se vodi radi naknade štete ovlašten utvrđivati postojanje adekvatne uzročno-posljedične veze između protupravne štetne radnje i štete, kao jedne od općih pretpostavki odgovornosti za štetu tuženika u slučaju kad egzistira pravomoćno i konačno rješenje HZMO-a kojim je osiguraniku priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog profesionalne nesposobnosti za rad. Odgovor na navedena pitanja je bio da „... sud je vezan za odluku upravnog tijela, ali ta ga odluka obvezuje samo u granicama njegove pravomoćnosti o tome postoji li neko pravo ili pravni odnos, a isto tako ono obvezuje samo ako postoji identitet stranaka u postupku, odnosno ako je stranka, barem kao zainteresirana osoba, sudjelovala u postupku. Utvrđivanje uzroka i omjera uzroka u nastavku invalidnosti, kao odlučnih okolnosti za pitanje naknade štete u smislu članka 161. Zakona o mirovinskom osiguranju ("Narodne novine" broj 157/13., 151/14., 33/15., 93/15., 120/16. - dalje: ZMO) u nadležnosti je parničnog suda, pa stranka koja nije sudjelovala u upravnom postupku utvrđenjem iz upravnog rješenja nije vezana.“.

12. Dakle, da bi postojala odgovornost tuženika kao poslodavca osiguranika tužitelja za naknadu štete i da bi sud bio vezan utvrđenjima iz upravnog postupka, potrebno je utvrditi je li tuženik, kao zainteresirana osoba, sudjelovao u postupku donošenja upravnog rješenja. Ako je sudjelovao, tada tuženika upravno rješenje veže i u dijelu kojim je odlučeno o postojanju uzročno-posljedične veze između ozljeđivanja tužitelja na radu i nastale invalidnosti, dok u protivnom navedenim utvrđenjima nije vezan.

13. Sud je na temelju uvida u upravni spis utvrdio da tuženik nije sudjelovao u upravnom postupku pa ni kao zainteresirana stranka iz razloga što iz spisa tužitelja ne proizlazi da bi tijekom upravnog postupka tuženiku bili dostavljeni nalazi i mišljenja vještaka vezani uz štetni događaj na radu, a samom dostavom upravnog rješenja tuženiku nije moglo biti poznato temeljem kojih dokaza i utvrđenih činjenica je donijeto upravno rješenje.

14. Što se tiče tužiteljeve aktivne legitimacije ističe se da je odredbama članka 161. Zakona o mirovinskom osiguranju („Narodne novine“ br. 157/2013, 151/2014, 33/2015, 93/2015, 120/2016, 18/2018, 62/2018, 115/2018, 102/2019, 84/2021, 119/2022, 96/2025; dalje ZOMO) propisano kako (1) Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete za novčana davanja koja se isplaćuju na teret mirovinskog osiguranja sve dok traje isplata tih davanja i iako su ta davanja osigurana u mirovinskom osiguranju. (2) Naknada stvarne štete, koju Zavod ima pravo zahtijevati u slučajevima iz ovoga Zakona, obuhvaća ukupne svote davanja i troškove koji se isplaćuju iz mirovinskog osiguranja: 1. novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na invalidsku mirovinu u punom iznosu sve dok traje isplata invalidske mirovine, neovisno o činjenici naknadnog ispunjenja uvjeta na prijevremenu starosnu ili starosnu mirovinu. (3) Zahtjevom za naknadu štete Zavod može obuhvatiti ukupnu svotu štete (kapitaliziranu štetu) ili svotu stvarne štete prema isplatama (pojedinih davanja) koja se odnosi na određeno razdoblje (npr. kalendarska godina). (4) Kada se šteta sastoji u obvezi Zavoda na trajna novčana

davanja, taj se iznos štete može zahtijevati i u ukupnom iznosu (kapitalizirana šteta), a izračunava se prema visini priznate mirovine ili drugog davanja i tablicama aktuarske matematike koje donosi Zavod po prethodno pribavljenom mišljenju ministarstva nadležnog za financije. Zavod može zahtijevati plaćanje naknade štete u ukupnom iznosu i neposredno od društva za osiguranje.

15. Odredbom članka 162. ZOMO-a propisano je kako (1) Zavod ima pravo na naknadu šteta od osobe koja je prouzročila smanjenje radne sposobnosti uz preostalu radnu sposobnost, djelomičan ili potpuni gubitak radne sposobnosti, tjelesno oštećenje ili smrt osigurane osobe. (2) Ako je štetu iz stavka 1. ovoga članka uzrokovao radnik na radu ili u vezi s radom, odgovaraju poslodavac i radnik solidarno. (3) Za štetu iz stavka 1. ovoga članka odgovara poslodavac ako je šteta nastala zbog toga što nisu provedene mjere zaštite na radu, odnosno mjere za zaštitu građana. (4) Korisnik prava iz mirovinskog osiguranja dužan je na zahtjev Zavoda dostaviti podatke o okolnostima nastanka ozljede koja je uzrokovala smanjenje radne sposobnosti uz preostalu radnu sposobnost, djelomični ili potpuni gubitak radne sposobnosti i tjelesno oštećenje ili smrt osiguranika na kojima se temelje davanja Zavoda.

16. Istaknuti prigovor zastare potraživanja otklonjen je kao neosnovan. Naime, predmet spora je regresni zahtjev tužitelja za isplaćeni iznos invalidske mirovine svog osiguranika za ozljede koje je osiguranik pretrpio uslijed ozljede na radu nastale jer poslodavac ovdje tuženik nije proveo mjere zaštite na radu. Prema mišljenju ovog suda, na tužitelja, po samom Zakonu prelaze sva osiguranikova prava prema osobi koja je po bilo kojoj osnovi odgovorna za štetu u trenutku isplate naknade. Dakle, budući da se radi o tzv. zakonskoj subrogaciji tužiteljevo potraživanje u konkretnom slučaju zastarijeva u općem zastarnom roku od 5 godina sukladno čl. 255. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05,41/08,125/11,78/15,29/18-dalje ZOO). Obzirom je uvidom u račune i obračun tužitelja utvrđeno da je tužitelj najranije utuženo potraživanje platio tijekom listopada 2017. a tužba je podnesena 11.07.2022. razvidno je da od dana isplate utužene tražbine pa do dana podnošenja tužbe nije protekao rok od 5 godina. Dakle, tužba je podnesena sudu u zakonom predviđenom roku. Naime, da tužitelju šteta nastaje tek isplatom mirovine (tada mu je imovina umanjena) i tim trenutkom (trenutkom isplate) da nastaje i dospijeva njegovo potraživanje prema osobi odgovornoj za štetu. Tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske stajalištem zauzetim u odlukama poslovni broj Rev-550/10 od 9. siječnja 2013., Rev-x 1262/11 od 22. listopada 2014. i Rev-436/10 od 2. veljače 2011., da tužitelju šteta nastaje sukcesivno svakom mjesečnom isplatom mirovine pa da stoga svaka tužiteljeva isplata invalidske mirovine njegovom osiguraniku predstavlja za tužitelja novu štetu. Slijedom navedenog, za pojedina davanja isplaćena nakon pravomoćnosti rješenja zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze u smislu ZOO-a, a to je dan kada je izvršena isplata svakog pojedinog davanja.

17. Nadalje, glede odgovornosti poslodavca za štetu koju pretrpi radnik obavljajući poslove za poslodavca ističe se da je odredbama članka 25. Zakona o zaštiti na radu (NN 59/96, 114/03, 86/03 i 75/09; dalje: ZZR) propisano: (1) Ozljeda na radu i profesionalna bolest koju je radnik pretrpio obavljajući poslove za poslodavca smatra se da potječe od rada i poslodavac za nju odgovara po načelu objektivne odgovornosti. (2) Poslodavac može biti oslobođen odgovornosti ili se njegova odgovornost može umanjiti ako je šteta nastala zbog više sile, odnosno namjerom ili krajnjom nepažnjom radnika ili treće osobe, na koje poslodavac nije mogao utjecati niti je njihove posljedice mogao izbjeći, unatoč provedenoj zaštiti na radu.

18. Načelno, glede općih obveza poslodavca u vezi s organiziranjem i provođenjem zaštite na radu, naglašava se da je: a) odredbama članka 17. ZZR-a, između ostalog, propisano: (1) Poslodavac je obavezan organizirati i provoditi zaštitu na radu, vodeći pri tome računa o prevenciji rizika te obavještanju, osposobljavanju, organizaciji i sredstvima. (2) Poslodavac je obavezan provoditi prevenciju u svim radnim postupcima, u organizaciji rada i upravljanju radnim postupcima, pri čemu mora osigurati radnicima najveću moguću razinu zaštite na radu. (3) Pri organiziranju i provođenju zaštite na radu, poslodavac je obavezan uvažavati prirodu obavljanih poslova te prilagoditi zaštitu na radu promjenjivim okolnostima radi poboljšanja stanja.

19. Odredbom članka 18. stavka (1) ZZR-a propisano je kako je poslodavac obavezan, uzimajući u obzir poslove i njihovu prirodu, procjenjivati rizike za život i zdravlje radnika i osoba na radu, osobito u odnosu na sredstva rada, radni okoliš, tehnologiju, fizikalne štetnosti, kemikalije, odnosno biološke agense koje koristi, uređenje mjesta rada, organizaciju procesa rada, jednoličnost rada, statodinamičke i psihofiziološke napore, rad s nametnutim ritmom, rad po učinku u određenom vremenu (normirani rad), noćni rad, psihičko radno opterećenje i druge rizike koji su prisutni, radi sprječavanja ili smanjenja rizika. (2) Poslodavac je obavezan imati procjenu rizika izrađenu u pisanom ili elektroničkom obliku, koja odgovara postojećim rizicima na radu i u vezi s radom i koja je dostupna radniku na mjestu rada. (3) između ostalog, propisano da je poslodavac obavezan na temelju procjene rizika primjenjivati pravila zaštite na radu, preventivne mjere, organizirati i provoditi radne i proizvodne postupke, odnosno metode te poduzimati druge aktivnosti za sprječavanje i smanjenje izloženosti radnika utvrđenim rizicima, kako bi otklonio ili sveo na najmanju moguću mjeru vjerojatnost nastanka ozljede na radu, oboljenja od profesionalne bolesti ili bolesti u vezi s radom te kako bi na svim stupnjevima organizacije rada i upravljanja osigurao bolju razinu zaštite na radu.

20. Odredbama članka 19. stavka 1. ZZR-a propisano da je poslodavac odgovoran za organiziranje i provođenje zaštite na radu radnika u svim dijelovima organizacije rada i u svim radnim postupcima.

21. Odredbom čl. 27. st. 1. ZZR-a propisano je (1) Poslodavac je obavezan, na temelju procjene rizika, osposobiti radnika za rad na siguran način, i to: prije početka rada, kod promjena u radnom postupku, kod uvođenja nove radne opreme ili njezine promjene, kod uvođenja nove tehnologije, kod upućivanja radnika na novi posao, odnosno na novo mjesto rada, kod utvrđenog oštećenja zdravlja uzrokovanog opasnostima, štetnostima ili naporima na radu. (2) Poslodavac će osposobljavanje iz stavka 1. ovoga članka provesti na način da radnika obavijesti o svim činjenicama i okolnostima koje utječu ili bi mogle utjecati na sigurnost i zdravlje radnika (o organizaciji rada, rizicima i načinu izvođenja radnih postupaka i sl.), da radniku objasni i da radnika osposobi za praktičnu primjenu mjera zaštite na radu koje je dužan primjenjivati tijekom rada u skladu s procjenom rizika kojima je izložen na radu i u vezi s radom. (3) Osposobljavanje iz stavaka 1. i 2. ovoga članka poslodavac je obavezan provesti u slučaju promjene, odnosno pojave novih rizika, neovisno o tome je li s tim u vezi već izmijenio ili dopunio procjenu rizika.

22. Odredbom čl. 28. ZZR-a propisano je (1) Poslodavac ne smije dozvoliti samostalno obavljanje poslova radniku koji prethodno nije osposobljen za rad na siguran način. (2) Radniku koji nije osposobljen za rad na siguran način poslodavac je obavezan osigurati rad pod neposrednim nadzorom radnika osposobljenog za rad na siguran način, ali ne dulje od 60 dana.

23. Sukladno odredbi čl. 44. ZZR-a propisano je (1) Poslodavac je obavezan planirati, pripremati i provoditi radne postupke te razraditi i primjenjivati tehnologiju

rada tako da ne ugrožava sigurnost i zdravlje radnika, uvažavajući pri tome najvišu moguću razinu zaštite od rizika na radu i u vezi s radom, u skladu s pravilima zaštite na radu i drugim propisima.

24. Činjenicu nastanka samog štetnog događaja i njegove dinamike te odgovornost tuženika za nastanak štetnog događaja sud je utvrdio saslušanjem svjedoka, uvidom u isprave u spisu te provedenim vještačenjem po vještacima zaštite na radu i medicine rada.

25. Uvidom u Prijavu o ozljedi na radu utvrđeno je, da je tužiteljica, zaposlena kod tuženika, na radnom mjestu Zamjenika voditelja skladišta, unutar radnog vremena, doživjela ozljedu, dana 27. prosinca 2010.g., te su pod rubrikom izvor ozljede navedene "prostorije i površine za kretanje osoba na radu", dok je pod rubrikom uzrok ozljede navedeno "viša sila", pod rubrikom način nastanka ozljede naveden "pad radnika u istoj ravni".

26. Uvidom u Ugovor o radu sklopljen dana 27. rujna 2010.g. (list 7 spisa) utvrđeno je, da je isti sklopljen između tužiteljice i tuženika na neodređeno vrijeme za obavljanje poslova radnog mjesta Zamjenik voditelja skladišta.

27. Iz Zapisnika o inspekcijskom nadzoru KLASA: 140-01/17-29/1285 Državnog inspektorata od 24.01.2011. odnosno Izvješća višeg inspektora rada Bauer Mladena proizlazi kako obavljenim nadzorom nisu utvrđeni propusti kod poslodavca pa nisu poduzete nikakve mjere. Navedeno je kako je obavljen nadzor na mjestu ozljeđivanja te nije utvrđeno nedostataka hodnih/voznih površina u okolini voznih vrata skladišta. prema iskazima u vrijeme nastanka ozljede površine su bile zasnježene po navodima djelomično i zaleđene premda se čišćenje redovno obavljalo

28. Pravomoćnim rješenjem tužitelja Klasa: UP/I 141-02/17-01/03352131793 od 24.11.2017. Novak Suzani kod koje je zbog ozljeda na radu od 50% i bolesti 50% nastao djelomičan gubitak radne sposobnosti, priznata je počevši od 19.10.2017. invalidska mirovina zbog djelomičnog gubitka radne sposobnosti u iznosu od 2.423,74 kn mjesečno. Navedeno je kako će tu mirovinu isplaćivati tužitelj na teret sredstava državnog proračuna RH mjesečno unatrag. Iz obrazloženja rješenja proizlazi kako je prema nalazu i mišljenju vijeća vještaka Zavoda za vještačenje profesionalnu rehabilitaciju i zapošljavanje osoba s invaliditetom od 30.10.2017. kod osiguranice zbog ozljede na radu 50%, bolesti 50% 19.10.2017. nastao djelomičan gubitak radne sposobnosti prema čl. 39. st. 3. ZOMO-a uz kontraindikacije dugotrajno sjedenje, hodanje, čučanje i sagibanje, manipulacija težim teretima, poslovi koji iziskuju emocionalnu otpornost, poslovni koje je osiguranica sposobna obavljati predstavljaju ostali lakši ooslovi u sjedećem položaju u skladu sa stručnom spremom i obrazovanjem kroz 100% radno vrijeme. Navedeno je kako je prem ačl. 125. st. 5. i čl. 129. ZOMO-a obavljena revizija i da je Samostalni sektor za reviziju i nadzor medicinskog vještačenja u Ministarstvu rada i mirovinskog sustava, vještak-revizor od 08.11.2017. dao suglasnost na naveden nalaz i mišljenje o djelomičnom gubitku radne sposobnosti uz gore navedene kontraindikacije.

29. Iz potvrde tužitelja od 21.03.2022. o obračunu isplata invalidske mirovine na teret HZMo-a proizlazi kako je osiguranici Novak Suzani u razdoblju od 19.10.2017. do 31.12.2021. ukupno isplaćeno 130.586,82 kn. Navedena isprava temeljem čl. 159. Zakona o općem upravnom postupku ima značaj javne isprave

30. Pravomoćnom presudom Općinskog radnog suda u Zagrebu posl. br. Pr-2895/15, a vezano za isti štetni događaj, naloženo je tuženiku s osnova naknade štete isplatiti osiguranici tužitelja Suzani Novak iznos od 123.200,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 22. rujna 2015.g. do isplate. Iz

obrazloženja presude proizlazi kako je utvrđena uzročno-posljedična veza između povrede tužiteljice i procesa rada, a odgovornost tuženika proizlazi iz čl. 111. Zakona o radu i čl. 15. Zakona o zaštiti na radu.

31. Pravomoćnom presudom Općinskog radnog suda u Zagrebu posl.br. Pr-78/16 od 28. siječnja 2022., a vezano za isti štetni događaj, naloženo je tuženiku isplatiti tužiteljici Suzani Novak s osnove naknade imovinske štete – izgubljene zarade iznos od 66.573,08 kuna sa zakonskim zateznim kamatama.

32. Iz zahtjeva za naknadom štete od 28.03.2022. proizlazi kako se tužitelj obratio tuženiku sa zahtjevom za naknadu štete prije podnošenja tužbe u ovom predmetu

33. Svjedokinja Suzana Novak je iskazala kako je 27.12.2010. kada je došla na svoje radno mjesto zamjenika voditelja skladišta već lagano lepršao snijeg te kako su čekali robu koja je trebala doći za istovar, a kako bi požurila kamione da dođu na istovarno mjesto, izašla je van ispred skladišta u ograđeni prostor koji je bio u sklopu skladišta predviđen za istovar, koji nije bio natkriven te s obzirom na to da se od snijega već napravio očito sloj leda na tlu koji nije primijetila kada je izašla van iz skladišta, poskliznula se, pala te izgubila svijest. Pozvali su hitnu pomoć koja ju je odvezla u bolnicu gdje je odmah operirana te joj je ustanovljen prijelom skočnog zgloba. Nakon te operacije imala je još tri operacije te kako je u potpunosti izgubila hrskavicu morala je primati injekcije protiv bolova i za hrskavicu. Ortoped je rekao kako je njegov prijedlog artroskopija što je i učinjeno, a nakon čega je išla na fizikalnu terapiju, bila je i u toplicama. Kako nije bilo poboljšanja jer je noga jako oticala i crnila poslana je iz toplica na daljnje pretrage te je liječnik rekao da treba ponovno napraviti artroskopiju i po potrebi ukočiti zglob pošto nema nikakvog poboljšanja niti fizikalna terapija nije davala nikakav učinak. Navela je kako je to odbila jer bi ukočenje zgloba značilo da će se morati više osloniti na desni kuk, odnosno s obzirom da je već šepala zbog zadobivene ozljede da će šepati još i više, ustvari cijeli život. Pošto je to odbila rečeno joj je da je onda jedina mogućnost nova operacija kojom bi se možda u neko dogledno vrijeme mogao ustvari zamijeniti i cijeli zglob. Na dan šetnog događaja, kao i inače kada dođe na radno mjesto obukla je radnu obuću i odjeću, gležnjače s gumenim potplatom te radnu odjeću. Kreće se pomoću štake te koristi stabilizacijski steznik za zglob. Navela je kako mjesto na kojem je pala predstavlja uobičajenu površinu kojom se kretali prilikom izvršavanja radnih zadataka. Na upit da li je to jutro bio čišćen snijeg navela je kako se to jutro još nije krenulo sa čišćenjem snijega jer je on tek počeo padati no očito se zbog brzine padanja počeo i brzo lediti pri tlu. Inače kada bi god bilo snijega, to se uredno čistilo i posipavalo po tlu. Da li se pri tlu nalazila susnježica ili pak led navela je kako se na tlu nalazio led, očito se brzo ledilo tlo. Tko je inače bio zadužen za čišćenje snijega, navela je kako je bila zadužena radna grupa. Na poseban upit pun. tuženika da li je tog dana bilo osigurano sredstava za čišćenje snijega i opreme navela je kako je tamo bilo i soli i lopata te priručna ralica koja je inače služila za čišćenje snijega, a za koje čišćenje je bila zadužena radna skupina.

34. Svjedok Mario Jugo je u svom iskazu naveo kako se s obzirom na protek od 14 godina od šetnog događaja koji se dogodio 27.12.2010. sjeća da je radnica Mercatora H tada, Suzana Novak, u njihovom skladištu u Velikoj Gorici pala pri izlasku iz skladišta i ozlijedila se. Kod poslodavca Mercator H d.o.o. je promijenio više radnih mjesta te misli da je 2010. radio na radnom mjestu pomoćnika Sektora za opće poslove. Sjeća se da je na dan šetnog događaja bila zima, padao je snijeg te se stoga stvorio i led pri tlu. Za površine toga tipa su imali angažirane radne skupine dok je obveza radnika bila održavati pristupne putove te su im stoga od strane poslodavca i osigurana sredstva i oprema za čišćenje odn. sol, lopate i slično. Nakon

tog štetnog događaja došao je i Državni inspektorat zaštite na radu te je u nalazu utvrđeno kako nisu utvrđeni propusti poslodavca prilikom tog štetnog događaja. Na poseban upit pun. tužitelja da li se sjeća da li je bio čišćen snijeg na mjestu gdje je Suzana Novak pala naveo je kako se toga ne sjeća no obveza čišćenja snijega je bila i obveza radnika pa tako i Suzane Novak. Ne sjeća se na kojem je radnom mjestu radila Suzana Novak misli da je bila voditeljica u Sektoru logistike, a skladište je spadalo pod logistiku. Da li ste imali radnike koji su bili zaduženi za čišćenje snijega naveo je kako su nadređene osobe bile dužne organizirati čišćenje snijega jer su to radili radnici, primarno muški radnici te nije bilo određeno u sistematizaciji radnih mjesta određeno radno mjesto čistača snijega. Na poseban upit pun. tuženika da li su i radnici koji su bili radnici u skladištu bili zaduženi stoga i za čišćenje snijega naveo je kako jesu.

35. Svjedok Nada Lončar (saslušana u predmetu Općinskog radnog suda u Zagrebu list 177-178 spisa), u svom iskazu navodi, da je bila zaposlena kod tuženika, kao Voditelj skladišta, koje poslove je obavljala do odlaska u mirovinu, odnosno do svibnja 2017.g. Tužiteljica joj je poznata, na način da su zajedno radile u skladištu u Velikoj Gorici, te je ista bila njezin zamjenik, a predmetnog dana, tužiteljica je izašla van kako bi vidjela da li je došao kamion sa robom, odnosno izašla je ispred vrata skladišta, unutar prostora tuženika, kojom prilikom, se tužiteljica poskliznula i pala. Sjeća se da je to bilo, dana 27.12.2010.g., padao je snijeg i tlo je bilo zaleđeno.

36. Svjedok Zvonko Vranjić (saslušani u predmetima Općinskog radnog suda u Zagrebu list 178-179 spisa), u svom iskazu navodi, da je bio zaposlen kod tuženika do 2014.g., te je radio na više mjesta, jedno vrijeme u prodavaonici, a kasnije u skladištima. Tužiteljica mu je poznata, na način da su zajedno radili u skladištu u Velikoj Gorici, a nadređena im je bila gosp. Lončar, dok je tužiteljica, bila njezina zamjenica. Ističe kako nije neposredni očevidac nastanka štetnog događaja, ali kako su kolega Željko Hrvojić i on, predmetnog dana čuli zapomaganje tužiteljice, pomogli su joj, te su je unijeli u zatvoren prostor skladišta, te kako im je tom prilikom, tužiteljica rekla da je pala, vani, u dvorištu, ispred ulaznih vrata tog skladišta. Navodi da se nezgoda dogodila zimi, vani je bilo zaleđeno, dvorište je bilo zaleđeno, te koliko se sjeća nije padao snijeg u samom trenutku nastanka štetnog događaja.

37. Svjedok Zvonko Vranić, komisionar, iskazao je da mu je tužiteljica bila nadređena. Tužiteljica se ozlijedila nakon što je izašla van. Nakon nekog vremena čuli su njeno zapomaganje i vidjeli su je kako leži na ledu. Sjeća se da je tog dana bilo smrznuto i da je bio led ispred tog skladišta. Prostor gdje je tužiteljica pala spada u krug distributivnog centra tuženika.

38. Svjedok Višnjica Markulin (saslušani u predmetima Općinskog radnog suda u Zagrebu, u svom iskazu navodi da se nalazi u invalidskoj mirovini od 2016.g., a 2010.g. bila je zaposlena kod tuženika, na radnom mjestu administratora. Tužiteljica joj je poznata i bila je neposredni očevidac nastanka štetnog događaja, te iskazuje, kako je tužiteljica izašla van iz skladišta, da bi vidjela, da li je stigao kamion sa robom, u tom trenutku kada je izašla van, poskliznula se i pala. Navodi da se tužiteljica poskliznula na poledicu, koja se nalazila ispred ulaznih vrata, koja su vodila u skladište, te ističe da se radi o prostoru tuženika, a predmetnog dana, pod ispred vrata bio je zaleđen, snijeg je napadao, te je prekrrio zaleđeni dio, stoga se isti nije vidio. Snijeg i led su uobičajeno kod tuženika, čistili radnici tuženika, koji su za to bili zaduženi, isto su činili sa malim tzv. ralicama i lopatama. Predmetnog dana, tužiteljica koja je inače bila zaposlena u skladištu, na sebi od obuće imala je radne cipele, koje je zadužila od tuženika.

39. Svjedok Željko Hrvojić saslušan u predmetima Općinskog radnog suda u Zagrebu, skladištar, iskazao je da je tog dana bilo jako hladno. Padao je snijeg i

ispred skladišta gdje su radili je bilo leda, odnosno kompletno dvorište je bilo zaleđeno. Tužiteljica je u jednom trenutku izašla van iz skladišta i nakon 10-15 sekundi čuo je njezin vrisak. Izašli su van, tužiteljica je ležala na podu, plakala je i vikala, te su ju on i kolega Zvonko unijeli u skladište i pozvali hitnu koja ju je kasnije odvezla. Oni su znali očistiti taj prostor ispred vrata skladišta. Ne zna tko je čistio preostali dio dvorišta. Tog jutra prije nego što je tužiteljica pala oni nisu počistili taj prostor ispred vrata, s tim da nije bilo još snijega nego samo leda. Prostor gdje je tužiteljica pala bio je dio uobičajenog prostora gdje je ona obavljala redovne radne zadatke. Tužiteljica je tog jutra morala izaći van iz skladišta kako bi vidjela je li roba stigla. Led je bio vidljiv okom. U skladištu su imali soli za posipanje. O temperaturi ovisi koliko treba vremena da se led otopi nakon što ga se pospe solju.

40. Temeljem iskaza tužiteljice, kao i iskaza svjedoka, a kojima je sud poklonio vjeru, budući su isti dani uvjerljivo, logično, te se međusobno podudaraju, utvrđeno je kako je u vrijeme nastanka štetnog događaja, tužiteljica bila zaposlena kod tuženika, na radnom mjestu Zamjenika voditelja skladišta, te je u opisu svog posla, u ranim jutarnjim satima, izašla ispred vrata skladišta, unutar prostora tuženika, kako bi vidjela, da li je stigao kamion sa robom na istovar, a nakon što je otvorila vrata i zakoračila u dvorište, poskliznula na zaleđenoj površini. Nadalje, utvrđeno je kako se nastanak štetnog događaja zbio u zimskom vremenskom razdoblju, koje uključuje uobičajene zimske uvjete, pa je tako predmetnog dana, tlo ispred vrata skladišta na kojem je tužiteljica pala, bilo zaleđeno i prekriveno snijegom, a tužiteljica je na sebi imala zimsku radnu obuću zaduženu od strane tuženika, odnosno gležnjače sa gumenom oblogom, a za čišćenje snijega i leda bili su zaduženi radnici tuženika, koji su isto činili sa malim ralicama i lopatama.

41. Sud je iskazu tužiteljice poklonio vjeru, jer je ista iskazivala objektivno i uvjerljivo i sukladno iskazima svjedoka Zvonka Vranića, Marija Juga, Nade Lončar i Željka Hrvojića. Tako su navedeni svjedoci potvrdili da se tužiteljica predmetne zgode ozlijedila u prostoru tuženika i to na način da se po izlasku iz skladišta kako bi provjerila je li stigao kamion za istovar, a nakon što je otvorila vrata i zakoračila u dvorište, poskliznula na zaleđenoj površini. Bilo je jutro, snijeg je tek počeo padati, a ispod toga je bio led i tužiteljica nije vidjela taj led. Za čišćenje tog snijega i leda bila je zadužena radna skupina i koja tog dana još nije stigla očistiti taj prostor i isti posuti solju, jer je snijeg tek počeo padati no zbog brzine padanja počeo se i brzo lediti pri tlu. Na dan štetnog događaja, kao i inače kada dođe na radno mjesto obukla je radnu obuću i odjeću, gležnjače s gumenim potplatom te radnu odjeću, a mjesto na kojem je pala predstavlja uobičajenu površinu kojom se kretala prilikom izvršavanja radnih zadataka.

42. Iz nalaza i mišljenja vještaka zaštite na radu dipl.ing. Sandre Vuksan od 23.08.2024. proizlazi kako prema odredbama čl. 18. st. 1. Zakona o zaštiti na radu poslodavac je u cilju unaprjeđenja zaštite zdravlja i sigurnosti na radu dužan procjenjivati opasnosti za život i zdravlje radnika radi njihova sprečavanja ili smanjenja te je dužan izraditi ili posjedovati procjenu opasnosti i u tu svrhu osigurati sva potrebna sredstva. Prema odredbama čl. 2 Pravilnika o izradi procjene opasnosti temeljem procjene opasnosti primjenjuju se pravila zaštite na radu kojima se otklanjaju ili na najveću moguću mjeru smanjuju opasnosti i štetnosti po zaposlenike na mjestima rada i u radnom okolišu za što poslodavac osigurava sva potrebna materijalna sredstva. Čl. 5. istog pravilnika je propisan temeljni sadržaj procjene opasnosti koji između ostalog sadrži i Plan mjera za smanjivanje razine opasnosti koji sadrži primjenu osnovnih i posebnih pravila zaštite na radu odnosno drugih mjera koje poslodavac mora primijeniti odnosno poduzeti sa svrhom da se opasnosti otklone ili svedu na najmanju moguću mjeru kao i rokove, ovlaštenike odgovorne za provedbu mjera te način kontrole nad provedbom mjera. Procjena opasnosti a koja je

bila važeća u vrijeme nastanka ozljede nije dostupna i stoga se ne može reći da li je poslodavac za radno mjesto zamjenik voditelja skladišta procijenio opasnost od pada radnika odnosno opasnost od pokliznuća na vanjskom skladišnom prostoru, a do kojeg radnici moraju ići i kretati se u sklopu svojih redovnih poslova, koje mjere je planirao poduzeti kako bi se opasnost od poskliznuća uklonila ili svela na najmanju moguću razinu. Ozlijeđena radnica je temeljem Ugovora o radu od 27.09.2010. bila raspoređena na poslove radnog mjesta zamjenik voditelja skladišta – Velika Gorica te je u trenutku ozljeđivanja obavljala svoje redovite poslove tj izašla je u dvorišni skladišni prostor kako bi vidjela da li je stigao kamion za istovar robe s obzirom na to da na drugi način to nije mogla provjeriti. Uvidom u spis – Zapisnik o inspekcijskom nadzoru od 24.01.2011. ozlijeđena radnica je bila osposobljena za rad na siguran način za poslove zamjenik poslovođe i to 21.09.2010., neposredno prije sklapanja Ugovora o radu za poslove zamjenik voditelja skladišta. Člankom 28. Zakona o zaštiti na radu je propisano da je poslodavac dužan osposobiti radnika za rad na siguran način i dati mu informacije i upute vezane za njegovo mjesto rada i poslove i to prije početka rada, kod promjena u procesu rada, kod uvođenja nove radne opreme ili njezine promjene kod upućivanja radnika na novi posao dok je st. 2. istog članka propisano da se osposobljavanje mora provesti na uzimajući u obzir osobito nove ili izmijenjene opasnosti i štetnosti kojima bi radnik mogao biti izložen te ga je po potrebi dužan ponavljati. Zapisnik o ocjeni praktične osposobljenosti radnika za rad na siguran način iz kojeg bi se vidjelo da li je radnica prošla teoretsko i praktično osposobljavanje na mjestu rada za radno mjesto zamjenik voditelja skladišta nije dostavljen i stoga je upitno da li je radnica bila osposobljen za rad na siguran način za navedene poslove. Također s obzirom da nije dostavljena procjena opasnosti ne može se reći da li postoji razlika u procijenjenim opasnostima i štetnostima za radna mjesta zamjenik voditelja skladišta i zamjenik poslovođe I. Prema čl. 9. st. 3. Zakona o zaštiti na radu sredstva rada su između ostalog i objekti namijenjeni za rad s pripadajućim prostorijama, instalacijama i uređajima, prostorijama i površinama za kretanje zaposlenika te pomoćnim prostorijama i njihovim instalacijama i uređajima. Stavkom 1. istog članka je propisano da pri obavljanju poslova prvenstveno se primjenjuju pravila zaštite na radu kojima se uklanja ili smanjuje opasnost na sredstvima rada. Stavak 2. istog članka navodi da osnovna pravila zaštite na radu sadrže zahtjeve kojima mora udovoljiti sredstvo rada kada je u uporabi, a naročito glede opskrbljenosti sredstava zaštitnim napravama, osiguranje od udara el. struje, Osnovna pravila zaštite na radu sadrže zahtjeve kojima mora udovoljavati sredstvo rada kada je u uporabi, a naročito glede: opskrbljenosti sredstava rada zaštitnim napravama, osiguranja od udara električne struje, sprečavanja nastanka požara i eksplozije, osiguranja stabilnosti građevina u odnosu na statička i dinamička opterećenja, osiguranja potrebne radne površine i radnog prostora, osiguranja potrebnih puteva za prolaz, prijevoz i za evakuaciju radnika, osiguranja čistoće, potrebne temperature i vlažnosti zraka, ograničenja brzine kretanja zraka, osiguranja potrebne rasvjete mjesta rada i radnog okoliša, ograničenja buke i vibracije u radnom okolišu, osiguranja od štetnih atmosferskih i klimatskih utjecaja, osiguranja od djelovanja po zdravlje štetnih tvari i zaštita od elektromagnetskih i drugih zračenja te osiguranja prostorija i uređaja za osobnu higijenu. Člankom 10. istog Zakona propisano je da ako se opasnosti za sigurnost i zdravlje radnika ne mogu ukloniti primjenom osnovnih pravila zaštite na radu, primjenjuju se pravila zaštite na radu koja se odnose na radnike i na način obavljanja radnog postupka (posebna pravila zaštite na radu). U stavku 3 istog članka navedeno je kako posebna pravila zaštite na radu sadrže između ostalog i obvezu i načine korištenja odgovarajućih osobnih zaštitnih sredstava i zaštitnih naprava te obvezu postavljanja znakova upozorenja od određenih opasnosti i štetnosti. Slijedom navedenog, ukoliko poslodavac nije mogao primjenom osnovnih pravila zaštite na radu ukloniti opasnost za sigurnost i zdravlje

zaposlenika na vanjskom skladišnom prostoru u zimskim uvjetima, a kada postoji mogućnost stvaranja poledice i leda uslijed niskih temperatura mogao je dodatno, osim radnih cipela (gležnjače s gumenom potplatom) koje je ozlijeđena radnica nosila u trenutku ozljeđivanja, postaviti znak upozorenja od poskliznuća i spoticanja.

43. Dakle, iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi kako je ozlijeđena radnica u trenutku ozljeđivanja obavljala svoje poslove, izašla je na vanjski skladišni prostor kako bi vidjela da li je stigao kamion za istovar robe jer drugog načina da isto provjeri nije bilo. Vanjski skladišni prostor je površina za kretanje zaposlenika, odnosno to je površina do kojih radnici moraju ići a kako bi obavili poslove za poslodavca te je poslodavac dužan osigurati da sredstva rada u svakom trenutku budu u ispravnom stanju i ujedno ih je dužan isključiti iz uporabe ako na njima nastanu promjene zbog kojih postoji opasnost po sigurnost i zdravlje zaposlenika, a kako je propisano čl. 43. Zakona o zaštiti na radu. Dodatno poslodavac nije definirao konkretno tko je od zaposlenika zadužen za čišćenje snijega i posipanje soli, odnosno nije skrbio da su radni postupci tako pripremljeni i organizirani na način da se provode a da ne utječu štetno na sigurnost i zdravlje zaposlenika, a kako je opisano u čl. 44. ZZR-a. Slijedom navedenog poslodavac je bio dužan vanjski skladišni prostor po kojem se radnici u sklopu obavljanja svojih redovnih poslova trebaju kretati održavati u ispravnom stanju sigurnim za kretanje i rad zaposlenika te je ujedno trebao definirati tko je zadužen za isto.

44. Vještakinja Sandra Vuksan je očitujući se na prigovore tuženika na nalaz i mišljenje u svom iskazu navela kako u cijelosti ostaje kod nalaza i mišljenja te da je u Zapisniku o inspekcijskom nadzoru navedeno kako je napravljena revizija procjene opasnosti, kao i da je predložen Pravilnik o zaštiti na radu no međutim, to je samo navedeno u Zapisniku da je to predloženo inspekcijskom nadzoru, no nema ostalih detalja da je to tako. Navela je kako je zatražila procjenu opasnosti na uvid kako bi iz iste vidjela procijenjene opasnosti za radna mjesta zamjenik voditelja skladišta na koje je u trenutku ozljeđivanja radnica bila raspoređena te za radno mjesto zamjenik poslovođe i za koje je ozlijeđene radnica bila osposobljena za rad na siguran način. Iz iste bi se utvrdilo da li su to isti poslovi odn. da li su procijenjene iste opasnosti. Navodi kako je od strane tuženika dobila Katalog radnih mjesta i Pravilnik o radu te nastavno na to da se očituje razlikuju li se poslovi zamjenika voditelja skladišta i zamjenika voditelja poslovnice (mislim da je to tipfeler) u pogledu preuzimanja robe navela je da u Katalogu radnog mjesta nije pronašla radno mjesto zamjenik voditelja skladišta, a u Pravilniku o radu nisu navedeni poslovi za pojedino radno mjesto iz kojeg bi se to moglo vidjeti. Da je predložena revizija procjene opasnosti, iz nje bi bila vidljiva razlika u opasnosti između navedena dva radna mjesta. Istaknula je kako osnovna pravila zaštite na radu imaju prednost pred posebnim pravilima zaštite na radu, tj. da sredstva rada (površine za kretanje zaposlenika) u svakom trenutku trebaju biti u ispravnom stanju, a u konkretnom slučaju poslodavac je trebao osigurati sredstvo rada od štetnih atmosferskih i klimatskih utjecaja. Dodatno, navedeno je u podnesku tuženika da je uvijek osiguravao dovoljne količine soli za posipanje zaleđenih površina, pa tako i sredstva (lopate za čišćenje snijega) no međutim, nije definirano tko od radnika obavlja te poslove (uvidom u spis je pisalo da su to čistili muški radnici u skladištu). Slijedom navedenog, radni postupci su trebali biti pripremljeni i organizirani na način da ne ugrožavaju sigurnost radnika, a ujedno i radnici koji bi obavljali čišćenje snijega i posipanje soli bi trebali biti osposobljeni za rad na siguran način za te poslove. Na upit da li je tuženik jasno definirao stoga tko je od radnika bio zadužen za čišćenje snijega navela je kako uvidom u spis prema izjavama ozlijeđene radnice proizlazi da su to radili muški radnici no to kao takvo nije nipošto jasno definirano jer je trebalo biti navedeno tko su ti muški radnici, da li su oni uopće znali da su zaduženi, na koji način su to znali, da li im je to bilo u opisu radnog

mjesta, da li su bili osposobljeni za rad na siguran način za te poslove. Na poseban upit pun. tuženika da li se vještakinja može očitovati o postotku odn. o tome da li su više ili pak manje od strane tuženika u konkretnom slučaju primijenjene mjere zaštite na radu, a koje su predviđene Zakonom o zaštiti na radu iz 2009., vještakinja je navela da ne može reći u kojem postotku su te mjere bile ili nisu bile provedene.

45. U postupku je nadalje rješenjem suda određeno provođenje medicinskog vještačenja po vještaku medicine rada dr. med. Damiru Vodopivcu radi utvrđenja uzročno posljedične veze između nastanka štetnog događaja i odlaska osiguranice tužitelja Suzane Novak u invalidsku mirovinu zbog djelomičnog gubitka radne sposobnosti. Iz nalaza i mišljenja vještaka od 29.07.2025. proizlazi kako je isti izvršio uvid u spis predmeta i priklopljene spise te je utvrdio kako iz tužbe proizlazi da je osiguranica tužitelja Suzana Novak 27.12.2010. stradala radeći kod prednika tuženika. Zbog posljedica štetnog događaja tužitelj je svom osiguraniku priznao pravo na invalidsku mirovinu zbog djelomičnog gubitka radne sposobnosti koja je nastupila kao posljedica štetnog događaja u omjeru od 50%. Tužbi prileži preslika Prijave o ozljedi na radu u kojoj je navedeno da je osiguranica tužitelja zadobila bimaleolarni prijelom lijeve potkoljenice. Navedenu ozljedu je 07.02.2011. HZZO priznao ozljedom na radu. Pored toga je priloženo Rješenje HZMO-a od 24.11.2017. kojim je tužitelj svojem osiguraniku priznao pravo na invalidsku mirovinu zbog djelomičnog gubitka radne sposobnosti. Isto je temeljeno na Nalazu i mišljenju o radnoj sposobnosti osiguranika od 19.10.2017. kojim je Vijeće vještaka donijelo tu ocjenu jer su svojoj osiguranici utvrdili djelomični gubitak radne sposobnosti, ali da može raditi najmanje 70% radnog vremena na prilagođenim poslovima iste ili slične razine obrazovanja. U rubrici "Glavna/e dijagnoze" tog nalaza i mišljenja su navedene dijagnoze: "Stpost fract. bimalleolar. cruris sin cum subluxatio art TC sin op sanata f.27.12.2010., Contractura art.TC l.sin posttraumatica, Arthrosis gravis art.TC sin., Laesio n.peroneiprofundi sin posttraumatica, Depressio psychotica recidivans gradus major cum symptomatispsychoticis, Dysfunctio personae persistens non signata, Dysfunctiones accomodalis, Sy CBl.dex chr, Sy LS chr cum ischialgia l.dex, Sy canalis carpalis l.dex, Protrusio disci iv C3-C4,C-5C6 et C6-C7, dok dijagnoze koje "Utječu na RS" su navedene: "St post fract. bimalleolar.cruis sin cum subluxatio art TC sin op sanata f.27.12.2010., Contractura art.TC l.sin posttraumatica, Arthrosis gravis art.TC sin., Laesio n. peronei profundi sin posttraumatica,Depressio psychotica recidivans gradus major cum symptomatis psychoticis. Vijeće vještaka je dalo svoje mišljenje 30.10.2017. o navedenoj ocjeni. U svom obrazloženju su naveli da je tužiteljica prijelom lijeve potkoljenice liječila operativno, nakon čega su uslijedila još dva operativna zahvata radi vađenja osteosintetskog materijala, a u trav nju 2012.na KB Sveti Duh je učinjena artroskopija lijevog gležnja. Usprkos činjenice da je slikovnommetodom (MSCT) utvrđeno pogoršanje stanja navedenog zgloba tužiteljica je u dva navrata odbila operativne zahvate te je provodila postupke fizikalne terapije. Pored posljedica štetnog događaja tužiteljica je liječila srednje teške degenerativne promjene vratne i slabinske kralježnice te depresivni poremećaj koji je liječila ambulantno i bolnički. U postupku naknade štete vođenim pred Općinskim radnim sudom u Zagrebu poslovnog broja Pr-2895 je vidljivo da su 26.07.2016. vještačili dr. Rašić i dr. Makarić (list spisa 111) koji su ocijenili smanjenje životnih aktivnosti osiguranice tužitelja od 30% nakon što je zadobila prijelom vanjskog maleola listne kosti i prijelom unutarnjeg maleola goljenične kosti uzdjelomično iščašenje u gležanjnskom zglobu. Potom je razvila reaktivni depresivni poremećaj jer je u trenutku stradavanja bila izložena situaciji visokog stresogenog potencijala. Tom prilikom je vještak traumatolog utvrdio otek oko gležnja lijeve noge te izrazitu ograničenost pokreta – contracturu u lijevom skočnom zglobu. Pri pregledu vještaci su utvrdili da osiguranica tužitelja pri hodu šepa. Tužiteljica je u štetnom događaju zadobila

prijelom vanjskog maleola listne kosti i prijelom unutarnjeg maleola goljenične kosti uz djelomično iščašenje u gležanjskom zglobu, ozljedu koju je višekratno operativno liječila i provodila je fizikalnu terapiju. Usprkos adekvatnom i dugotrajnom liječenju razvila se posttraumatska artroza gležanjskog zgloba i posljedično tome kontraktura istog zgloba. Zbog navedenog osiguranica tužitelja ne smije raditi na radnom mjestu koji iziskuju dugotrajno stajanje, hodanje, čučanje i sagibanje, manipulaciju težim teretima, te na poslovima koji iziskuju povećanu emocionalnu otpornost. Ona je SSS prodavač i radila na radnom mjestu zamjenika voditelja skladišta. Kako taj posao upravo iziskuje sve navedene kontraindikacije, nepobitno je da postoji uzročno posljedična veza između nastanka štetnog događaja i odlaska osiguranice tužitelja u invalidsku mirovinu.

46. Očitujući se na prigovore tuženika na nalaz i mišljenje vještak je u dopunskom nalazu naveo kako je Vijeće vještaka Zavoda za vještačenje, profesionalnu rehabilitaciju i zapošljavanje osoba s invaliditetom je 30.10.2017. osiguranici Suzani Novak utvrdio "djelomični gubitak radne sposobnosti" uz kontraindikacije: "dugotrajno stajanje, hodanje, čučanje i sagibanje, manipulacija težim teretima, poslovi koji iziskuju povećanu emocionalnu otpornost", odnosno da je ona sposobna obavljati: "ostali lakši poslovi u sjedećem položaju u sklopu sa stručnom spremom i obrazovanjem kroz 100% radno vrijeme". Kao "uzrok" su naveli: Ozljeda na radu 50%, Bolest 50%. U svom Obrazloženju mišljenja su naveli da je ona 27.10.2010. zadobila bimaleolarni prijelom lijeve potkoljenice sa subluksacijom nožnog zgloba, koji je operativno liječen. Zbog stalnih bolova u navedenom zglobu uslijedila su još dva operativna zahvata radi vađenja osteosintetskog materijala, a u travnju 2012. je učinjen dodatni artroskopski zahvat radi toaleta nožnog zgloba, uklanjanja odebljale sinovije. Učinjena pretraga MSCT u travnju 2013. je utvrdila pogoršanje stanja navedenog zgloba u vidu razvoja posttraumatskih artrotskih promjena, pa je osiguranici tužitelja preporučen operativni zahvat u smislu ponovne artroskopije (10.06.2013.), odnosno artroderze (20.10.2014.). Isti su preporučeni u svrhu smanjenja bolova u gornjem nožnom zglobu te otoka istog. Iz priložene medicinske dokumentacije proizlazi da je osiguranica tužitelja, pored kirurškog liječenja, kontinuirano provodila fizikalnu terapiju u svrhu poboljšanja opsega pokreta, smanjenja bolova, otoka nožnog zgloba te ojačanja potkoljene muskulature. U medicinskoj dokumentaciji su upisani opsezi pokreta u nožnom zglobu osiguranice tužitelja: kirurg je 02./2011. utvrdio PF do 25 st, DF zaostaje 15 st, 06./2011. fizijatar DF 10 st, PF 30 st, 06./2013. ortoped FD do 0 st, 09./2015. fizijatar je utvrdio da osiguranica tužitelja pri hodu šepa na lijevu nogu, da su pokreti u gležnju ograničeni DF 0, PF polovična. Iz navedenog proizlazi da su se opsezi pokreta u lijevom nožnom zglobu smanjivali usprkos stalnom provođenju fizikalne terapije. Osiguranici tužitelja je u prvostupanjskom postupku 19.10.2017. doneseno "Zaključno mišljenje o radnoj sposobnosti osiguranika": Postoji djelomični gubitak radne sposobnosti, ali da može raditi najmanje 70% radnog vremena na prilagođenim poslovima iste ili slične razine obrazovanja", dok je u Nalazu i mišljenju Vijeće vještaka-revizora Zavoda 11 dana potom, 30.10.2017., potvrđeno da postoji djelomični gubitak radne sposobnosti uz gore navedene kontraindikacije, ali uz mogućnost rada na lakšim poslovima sa 100% radnog vremena. Utvrđen Uzrok je ostao isti. Tijekom svog liječenja osiguranica tužitelja je u 3 navrata operirana, nakon kojih joj je 10.06.2013. predložena ponovna artroskopija, odnosno 20.10.2014. artrodeza, kojim postupkom bi se pokreti u zglobu ukočili, razvila bi se ankiloza zgloba u svrhu smanjenja, odnosno uklanjanja subjektivnih tegoba. Time se ne bi poboljšala njena radna sposobnost. Pored posljedica štetnog događaja osiguranica tužitelja je liječila srednje teške degenerativne promjene vratne i slabinske kralježnice te depresivni poremećaj koji je liječila ambulantno i bolnički. Navedene bolesti su utjecale na smanjenje radne

spособnosti osiguranice tužitelja sa također 50% utjecaja. Ali osiguranici tužitelja bi i da joj nisu dijagnosticirali navedene degenerativne promjene, po štetnom događaju utvrdili smanjenje radne sposobnosti jer ona tijekom rada nije smjela opterećivati lijevu nogu, ni statički niti dinamički, odnosno kontraindikacije za rad bi bile iste. Pored toga zaključuje da se osiguranica tužitelja liječila adekvatno, da svojim odbijanjem operativnih zahvata nije doprinijela djelomičnom gubitku vlastite radne sposobnosti, te u cijelosti ostaje kod svog mišljenja od 29.07.2025. Činjenica da joj je tek po proteku vremena od 7 godina utvrđena invalidnost ne umanjuje činjenicu da postoji navedena uzročno posljedična veza između štetnog događaja i odlaska osiguranice tužitelja u invalidsku mirovinu. Naime, tijekom tih godina ona se liječila, a kroz period od 2013.-2017. vještaci tužitelja su kroz nekoliko postupaka "pratili" patološki, posttraumatski proces u lijevom nožnom zglobu. Kada su utvrdili da se daljnjim liječenjem ne može postići restitucija njene radne sposobnosti utvrdili su joj invalidnost.

47. U dodatnom očitovanju na prigovore tuženika od 16.01.2026. vještak je naveo kako je osiguranici tužitelja u prvostupanjskom postupku 19.10.2017. doneseno Zaključno mišljenje o radnoj sposobnosti osiguranika – postoji djelomičan gubitak radne sposobnosti ali da može raditi najmanje 70% radnog vremena na prilagođenim poslovima iste ili slične razine obrazovanja dok je u Nalazu i mišljenju Vijeće vještaka revizora Zavoda 11 dana potom 30.10.2017. potvrđeno da postoji djelomični gubitak radne sposobnosti uz gore navedene kontraindikacije ali uz mogućnost rada na lakšim poslovima sa 100% radnog vremena. Utvrđen uzrok je ostao isti.

48. Vještak dr. med Damir Vodopivec, je u svom iskazu naveo kako u cijelosti ostaje kod svog primarnog nalaza i mišljenja te odgovora na progovore tuženika odnosno da postoji uzročno posljedična veza između štetnog događaja i invalidnosti osiguranice tužitelja. Tužitelj je svojim rješenjem svojoj osiguranici utvrdio invalidnost kojoj je uzrok štetni događaj i bolesti koje nisu vezane za isti u omjeru od 50% naprama 50%. Navedeni omjer prema upitu samog tuženika iz navedenog podneska smatram da je pravičan jer osiguranica tužitelja po štetnom događaju više nije na svom poslu mogla dugotrajno stajati, hodati, čučati, manipulirati težim teretima a sve to zahtjeva njezin posao trgovca. Na upit tuženika kako osiguranica tužitelja može raditi sa 100% radnog vremena na lakšim poslovima naveo je da može jer su sve navedene kontraindikacije vezane za fizičko opterećenje donjih ekstremiteta dok ona može obavljati sjedeće poslove. Na poseban upit pun. tuženika kako bi tužitelj odnosno vještaci tužitelja svojoj osiguranici utvrdili isti stupanj invalidnosti, a da nisu vještaci u rubrici dijagnoze naveli i degenerativne ozljede kralježnice naveo je da su sve navedene kontraindikacije uglavnom vezane za opterećenje nogu jer je osiguranica tužitelja je morala stajati, hodati, čučati, manipulirati težim teretima a samim time bi dodatno opterećivala ozlijeđeni zglob noge. Pored toga smatra da je osiguranica tužitelja adekvatno liječena te da odbijanje daljnjih operativnih zahvata nije utjecala na dodatno smanjenje svoje radne sposobnosti jer preporučeni operativni zahvatima bi se učinilo ukočenje zgloba kojim postupkom bi se zglob "uništio" a samim time bi bolovi od kojih osiguranica tužitelja patila smanjili ili uklonili u cijelosti. Time se ne bi postigla bolja funkcionalna sposobnost ozlijeđene noge. Na poseban upit pun. tuženika naveo je da je na radnu sposobnost osiguranice tužitelja utjecao štetni događaj što znači ukočenje lijevog skočnog zgloba, artroza istog u velikom stupnju te posttraumatsko oštećenje dubokog živca peroneusa lijeve noge što su vještaci ocijenili sa 50% utjecaja na invalidnost dok depresija te degenerativne promjene vratne i slabinske kralježnice su utjecale sa dodatnih 50% na invalidnost osiguranice tužitelja s time da potonje dijagnoze nisu posljedica štetnog događaja. Na poseban upit pun. tuženika da li se može raščlaniti postotak utjecaja na

invalidnost promjene kralježnice i depresivni poremećaj vještak navodi da bi degenerativne promjene sustava za kretanje utjecale sa 35% odnosno 15% psihičke promjene osiguranice tužitelja na njezinu invalidnost. Isto se samo odnosi na bolesti koje nisu posljedica štetnog događaja.

49. Sud je u cijelosti prihvatio nalaze i mišljenja vještaka zaštite na radu Sandre Vuksan dipl.kem.ing., vještaka medicine rada dr. med. Damira Vodopivca kao stručne, izrađene sukladno pravilima struke pri čemu su svi prigovori na nalaz i mišljenje vještaka otklonjeni saslušanjem vještaka na ročištu.

50. Dakle, temeljem prethodno provedenih dokaza, prigovori tuženika kojima osporava nastanak štetnog događaja, odgovornost za isti te uzročno posljedičnu vezu ocijenjeni su neosnovanima primjenom pravila o teretu dokazivanja koja su propisana odredbom čl. 219. ZPP-a, kojom je propisano da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze kojim pobija navode i dokaze protivnika, kao i odredbom čl. 221.a ZPP, kojom je propisano da ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.

51. Dakle temeljem prethodnih utvrđenja, primarno temeljem prijave o ozljedi na radu, zapisnika o inspekcijskom nadzoru te nalaza i mišljenja vještaka zaštite na radu i medicine rada, iskaza tužiteljice i saslušanih svjedoka ne proizlazi utvrđenim ispunjenje pretpostavki iz odredbe čl. 25. st. 2. ZZR-a za oslobođenje odgovornosti poslodavca za štetu ili pak umanjeње te odgovornosti jer nije utvrđeno da bi šteta nastala zbog više sile, odnosno namjerom ili krajnjom nepažnjom radnika ili treće osobe, na koje poslodavac nije mogao utjecati niti je njihove posljedice mogao izbjeći, unatoč provedenoj zaštiti na radu. Naime u konkretnom slučaju utvrđeno je kako tuženik nije imao provedenu adekvatnu zaštitu na radu te su kod tuženika utvrđeni propusti odnosno povrede odredaba Zakona o zaštiti na radu, a koji propusti su u izravnoj vezi sa štetnim događajem. Pa tako iz nalaza i mišljenja vještaka zaštite na radu Sandre Vuksan proizlazi kako je ozlijeđena radnica u trenutku ozljeđivanja obavljala svoje poslove, izašla je na vanjski skladišni prostor kako bi vidjela da li je stigao kamion za istovar robe jer drugog načina da isto provjeri nije bilo. Suzana Novak, osiguranica tužitelja okliznula se na ledu i ozlijedila kao radnik tuženika na radnom mjestu u obavljanju svojih redovnih radnih zadataka prilikom izlaska iz skladišta. Prostor ispred skladišta bio je zaleđen a led prekriven snijegom (neočišćen). Vanjski skladišni prostor je površina za kretanje zaposlenika, odnosno to je površina do kojih radnici moraju ići a kako bi obavili poslove za poslodavca te je poslodavac dužan osigurati da sredstva rada u svakom trenutku budu u ispravnom stanju i ujedno ih je dužan isključiti iz uporabe ako na njima nastanu promjene zbog kojih postoji opasnost po sigurnost i zdravlje zaposlenika, a kako je propisano čl. 43. Zakona o zaštiti na radu. Imajući u vidu da u konkretnom slučaju prostor ispred vrata skladišta u koji je tužiteljica morala zakoračiti te se istim kretati radi obavljanja njezinih redovitih radnih zadataka nije bio očišćen, već je bio zaleđen i prekriven snijegom, za zaključiti je da tuženik nije osigurao da njegov objekt namijenjen za rad, odnosno mjesto rada tužiteljice bude sigurno i održavano u smislu čl. 42. st. 1. ZZR-a. Dodatno poslodavac nije definirao konkretno tko je od zaposlenika zadužen za čišćenje snijega i posipanje soli, odnosno nije skrbio da su radni postupci tako pripremljeni i organizirani na način da se provode a da ne utječu štetno na sigurnost i zdravlje zaposlenika, a kako je opisano u čl. 44. ZZR-a. Slijedom navedenog poslodavac je bio dužan vanjski skladišni prostor po kojem se radnici u sklopu obavljanja svojih redovnih poslova trebaju kretati održavati u ispravnom stanju sigurnim za kretanje i rad zaposlenika te je ujedno trebao definirati tko je zadužen za isto. Procjena opasnosti a koja je bila važeća u vrijeme nastanka ozljede nije dostupna i stoga se ne može reći da li je poslodavac za radno mjesto zamjenik

voditelja skladišta procijenio opasnost od pada radnika odnosno opasnost od pokliznuća na vanjskom skladišnom prostoru, a do kojeg radnici moraju ići i kretati se u sklopu svojih redovnih poslova, koje mjere je planirao poduzeti kako bi se opasnost od poskliznuća uklonila ili svela na najmanju moguću razinu. Ozlijeđena radnica je temeljem Ugovora o radu od 27.09.2010. bila raspoređena na poslove radnog mjesta zamjenik voditelja skladišta – Velika Gorica te je u trenutku ozljeđivanja obavljala svoje redovite poslove tj izašla je u dvorišni skladišni prostor kako bi vidjela da li je stigao kamion za istovar robe s obzirom na to da na drugi način to nije mogla provjeriti. Uvidom u spis – Zapisnik o inspekcijskom nadzoru od 24.01.2011. ozlijeđena radnica je bila osposobljena za rad na siguran način za poslove zamjenik poslovođe i to 21.09.2010., neposredno prije sklapanja Ugovora o radu za poslove zamjenik voditelja skladišta. Člankom 28. Zakona o zaštiti na radu je propisano da je poslodavac dužan osposobiti radnika za rad na siguran način i dati mu informacije i upute vezane za njegovo mjesto rada i poslove i to prije početka rada, kod promjena u procesu rada, kod uvođenja nove radne opreme ili njezine promjene kod upućivanja radnika na novi posao dok je st. 2. istog članka propisano da se osposobljavanje mora provesti na uzimajući u obzir osobito nove ili izmijenjene opasnosti i štetnosti kojima bi radnik mogao biti izložen te ga je po potrebi dužan ponavljati. Zapisnik o ocjeni praktične osposobljenosti radnika za rad na siguran način iz kojeg bi se vidjelo da li je radnica prošla teoretsko i praktično osposobljavanje na mjestu rada za radno mjesto zamjenik voditelja skladišta nije dostavljen i stoga je upitno da li je radnica bila osposobljen za rad na siguran način za navedene poslove. Također s obzirom da nije dostavljena procjena opasnosti ne može se reći da li postoji razlika u procijenjenim opasnostima i štetnostima za radna mjesta zamjenik voditelja skladišta i zamjenik poslovođe I. Prema čl. 9. st. 3. Zakona o zaštiti na radu sredstav rada su između ostalog objekti namijenjeni za rad s pripadajućim prostorijama, instalacijama i uređajima, prostorijama i površinama za kretanje zaposlenika te pomoćnim prostorijama i njihovim instalacijama i uređajima. Slijedom navedenog, ukoliko poslodavac nije mogao primjenom osnovnih pravila zaštite na radu ukloniti opasnost za sigurnost i zdravlje zaposlenika na vanjskom skladišnom prostoru u zimskim uvjetima, a kada postoji mogućnost stvaranja poledice i leda uslijed niskih temperatura mogao je dodatno, osim radnih cipela (gležnjače s gumenom potplatom) koje je ozlijeđena radnica nosila u trenutku ozljeđivanja, postaviti znak upozorenja od poskliznuća i spoticanja.

52. Tuženik je stoga kao poslodavac mogao i bio u mogućnosti utjecati na izbjegavanje štetnog događaja i utjecati da radnik ne poduzme opasnu radnju koju je poduzeo i koja je dovela do njegovog ozljeđivanja te je trebao osigurati da se poslovi izvode u skladu s pravilima zaštite na radu. Odredbama čl. 19. st. 1. i st. 5. ZZR-a je propisano da je poslodavac odgovoran za organiziranje i provođenje zaštite na radu radnika u svim dijelovima organizacije rada i u svim radnim postupcima, te da na njegovu odgovornost ne utječu propisane obveze radnika u području zaštite na radu. Poslodavac nije planirao, pripremao i provodio radne postupke na način da ne ugrožavaju sigurnost i zdravlje radnika. S druge, pak, strane, sud u postupanju tužiteljice ne nalazi elemenata njezine krivnje, jer se ista u cijelosti pridržavala svih pravila zaštite na radu. Tužiteljica je svoj radni zadatak predmetne zgrade izvodila oprezno, na nogama je imala radnu obuću i gležnjače s gumenim đonom koje je zadužila te ista ni na koji način nije mogla vidjeti snijeg ispod leda koji je tek počeo padati. Osim toga, tužiteljica nije bila zadužena za čišćenje predmetnog zaleđenog prostora. Iz prethodnih utvrđenja proizlazi da do ozljeđivanja tužiteljice nije došlo zbog događaja nastalim zbog izvanrednih i nepredvidivih okolnosti, odnosno više sile, na koje tuženik kao poslodavac unatoč dužnoj pažnji nije mogao utjecati.

Tuženik je opisanim postupio protivno citiranim odredbama ZZR-a, čime je nedvojbeno utvrđena uzročna veza između propusta tuženika kao poslodavca u provođenju pravila zaštite na radu i štete tužiteljice, pa tuženik u cijelosti odgovara za istu.

53. Dakle, uslijed neprovođenja mjera zaštite na radu, došlo je do štetnog događaja nastanka ozljede na radu u kojem je događaju ozljede zadobio osiguranik tužitelja, a uzročno posljedična veza između predmetnog štetnog događaja i ozljeda istog je razvidna iz povedenog vještačenja po vještaku medicine rada. Pa tako iz nalaza i mišljenja vještaka dr.med Vodopiveca proizlazi kako je tužiteljica u štetnom događaju zadobila prijelom vanjskog maleola listne kosti i prijelom unutarnjeg maleola goljenične kosti uz djelomično iščašenje u gležanjnom zglobu, ozljedu koju je višekratno operativno liječila i provodila je fizikalnu terapiju. Usprkos adekvatnom i dugotrajnom liječenju razvila se posttraumatska artroza gležanjnog zgloba i posljedično tome kontraktura istog zgloba. Zbog navedenog osiguranica tužitelja ne smije raditi na radnom mjestu koji iziskuju dugotrajno stajanje, hodanje, čučanje i sagibanje, manipulaciju težim teretima, te na poslovima koji iziskuju povećanu emocionalnu otpornost. Ona je SSS prodavač i radila na radnom mjestu zamjenika voditelja skladišta. Kako taj posao upravo iziskuje sve navedene kontraindikacije, nepobitno je da postoji uzročno posljedična veza između nastanka štetnog događaja i odlaska osiguranice tužitelja u invalidsku mirovinu. Osiguranici tužitelja je u prvostupanjskom postupku tužitelja 19.10.2017. doneseno "Zaključno mišljenje o radnoj sposobnosti osiguranika": Postoji djelomični gubitak radne sposobnosti, ali da može raditi najmanje 70% radnog vremena na prilagođenim poslovima iste ili slične razine obrazovanja", dok je u Nalazu i mišljenju Vijeće vještaka-revizora Zavoda 11 dana potom, 30.10.2017., potvrđeno da postoji djelomični gubitak radne sposobnosti uz gore navedene kontraindikacije, ali uz mogućnost rada na lakšim poslovima sa 100% radnog vremena. Utvrđen Uzrok je ostao isti. Tijekom svog liječenja osiguranica tužitelja je u 3 navrata operirana, nakon kojih joj je 10.06.2013. predložena ponovna artroskopija, odnosno 20.10.2014. artrodeza, kojim postupkom bi se pokreti u zglobu ukočili, razvila bi se ankiloza zgloba u svrhu smanjenja, odnosno uklanjanja subjektivnih tegoba. Time se ne bi poboljšala njena radna sposobnost. Pored posljedica štetnog događaja osiguranica tužitelja je liječila srednje teške degenerativne promjene vratne i slabinske kralježnice te depresivni poremećaj koji je liječila ambulantno i bolnički. Navedene bolesti su utjecale na smanjenje radne sposobnosti osiguranice tužitelja sa također 50% utjecaja. Ali osiguranici tužitelja bi i da joj nisu dijagnosticirali navedene degenerativne promjene, po štetnom događaju utvrdili smanjenje radne sposobnosti jer ona tijekom rada nije smjela opterećivati lijevu nogu, ni statički niti dinamički, odnosno kontraindikacije za rad bi bile iste. Pored toga zaključuje da se osiguranica tužitelja liječila adekvatno, da svojim odbijanjem operativnih zahvata nije doprinijela djelomičnom gubitku vlastite radne sposobnosti. Činjenica da joj je tek po proteku vremena od 7 godina utvrđena invalidnost ne umanjuje činjenicu da postoji navedena uzročno posljedična veza između štetnog događaja i odlaska osiguranice tužitelja u invalidsku mirovinu. Naime, tijekom tih godina ona se liječila, a kroz period od 2013.-2017. vještaci tužitelja su kroz nekoliko postupaka "pratili" patološki, posttraumatski proces u lijevom nožnom zglobu. Kada su utvrdili da se daljnjim liječenjem ne može postići restitucija njene radne sposobnosti utvrdili su joj invalidnost.

54. Slijedom navedenog, tužbeni zahtjev tužitelja je osnovan, a visina zahtjeva je razvidna iz plaćanja tužitelja i iz provedenog medicinskog vještačenja da su sva potraživanja tužitelja u uzročno posljedičnoj vezi sa štetnim događajem.

55. Tuženik je visinu tužbenog zahtjeva osporavao samo u okviru osporavanja svoje odgovornosti za naknadu štete u smislu članka 161. i 162. ZOMO-a. Visinu

štete tužitelj je dokazao dostavom podataka o isplaćenju invalidskoj mirovini. U razdoblju od 19.10.2017. do 31.12.2021. isplaćena je invalidska mirovina u iznosu od 130.586,82 kn. Budući je kao uzrok djelomičnog gubitka radne sposobnosti predmetna ozljeda na radu sudjelovala sa 50 %, tužitelj osnovano predmetnom tužbom potražuje 65.293,41 kn koji iznos predstavlja štetu za tužitelja (50 % isplaćene mirovine sa osnove ozljede na radu).

56. Naime, tužitelj je dostavio u spis obračun isplata invalidske mirovine pri čemu se ističe kako se navedeni obračuni o isplatama invalidske mirovine smatraju javnom ispravom, sukladno članku 230. stavak 1. ZPP-a kojim je propisano da je javna isprava ona isprava koju je u propisanom obliku izdalo državno tijelo u granicama svoje nadležnosti, te isprava koju je u takvom obliku izdala pravna ili fizička osoba u obavljanju javnog ovlaštenja koje joj je povjereno zakonom ili propisom utemeljenim na zakonu, te ista kao takva dokazuje istinitost onoga što se u njoj potvrđuje ili određuje. Posebno je istaknuti kako je tužitelj pravna osoba sa javnim ovlastima, a uz uvjete iz čl. 159. st. 1. i 2. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine br. 47/2009, dalje ZUP) javnopravna tijela izdaju potvrde, a njima se smatraju uvjerenja, odnosno druge javne isprave o činjenicama u vezi s poslovima koje obavljaju na temelju javnih ovlasti. Uvjerenja i druge isprave o činjenicama o kojima se vodi službena evidencija moraju se izdavati u skladu s podacima službene evidencije, dok takva uvjerenja, odnosno druge isprave imaju značenje javne isprave. Slijedom navedenog, ovaj sud smatra kako je tužitelj dostavom navedenog obračuna dokazao isplatu predmetnih iznosa invalidske mirovine. Visina utuženog potraživanja, utvrđena je uvidom u gore navedeni obračun isplata iznosa invalidske mirovine osiguranice.

57. Izračun isplate invalidske mirovine sačinjen od strane tužitelja predstavlja javnu ispravu pa kako je tužitelj javna ustanova koja prema odredbi čl. 127. st. 2. ZOMO-a ima javne ovlasti u rješavanju o pravima i obvezama iz mirovinskog osiguranja, slijedom čega ovjerena dokumentacija tužitelja o obračunu razmjernog iznosa invalidske mirovine u utuženom razdoblju predstavlja javnu ispravu koja dokazuje istinitost onoga što se u njoj potvrđuje, sukladno odredbi čl. 230. st. 1. ZPP-a. Tuženik tijekom postupka da nije predložio izvođenje dokaza kojim osporava utvrđene činjenice u javnoj ispravi ili da je ista pogrešno sastavljena.

58. Na dosuđeni iznos tužitelju je dosuđena i zakonska zatezna kamata od dana podnošenja tužbe s obzirom da tužitelj od tog datuma potražuje zakonsku zateznu kamatu, a ne od dospjeća svake pojedine isplaćene mirovine, dok je stopa zakonske zatezne kamate određena primjenom članka 29. stavak 2. ZOO-a.

59. Tužitelj koji je u cijelosti ostvario uspjeh u sporu u smislu odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a, naknadu troškova postupka nije potraživao.

U Sesvetama 18. lipnja 2026.

Sudac:
Iva Raos

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Županijskom sudu u roku 15 dana od dana ročišta za objavu presude (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje) odnosno u roku od 15 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva istovjetna primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.

DNA:

1. Tužitelju po pun.
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-30889-9db15**

Kontrolni broj: **0033e-dc54a-04c3c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.